

Sygn. akt IV CSK 633/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w O.  
przeciwko J. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.).

Skarżący ujął zagadnienie prawne w pytaniu, czy osoba fizyczna, która podczas zebrania stowarzyszenia zwykłego przekazuje określone prawdziwe informacje, stanowiące jako jedne z wielu podstawę do redagowania artykułu, i która głosuje za publikacją artykułu po uprzednim zastrzeżeniu, że jej wolą jest, aby ostateczna treść artykułu jeszcze przed publikacją została poddana konsultacji prawniczej, może być uznana za współautora artykułu i pociągnięta do odpowiedzialności za treści zawarte w tym artykule.

Tak sformułowany przez skarżącą problem nie może być uznany za zagadnienie prawne w przedstawionym wyżej znaczeniu; abstrahuje on zupełnie od ustaleń faktycznych, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny ustalił, że pozwany współredagował sporny artykuł i wyraził zgodę na jego publikację; przyjął przy tym, że okoliczność, iż zgoda ta została uzależniona spełnienia dodatkowego warunku nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami

faktycznymi i oceną dowodów dokonanymi przez sąd drugiej instancji (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

W odniesieniu do drugiej przesłanki, przyjęcia skargi do rozpoznania należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy juredycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie SN z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

W uzasadnieniu tej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący błędnie odczytał motywy wyroku Sądu drugiej instancji, przyjmując, że Sąd ten ustalił, iż wypowiedzi zamieszczone w spornym artykule odpowiadały prawdzie. Tymczasem w uzasadnieniu tego orzeczenia wyraźnie wskazano, że prawdziwość zarzutów stawianych poszczególnym członkom i pracownikom Spółdzielni nie została dostatecznie wykazana.

Na marginesie należy zauważyć, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, i z dnia 28 maja 2013 r., III SK 52/12 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).